• • •

Я по троянду в сад спустився на світанні.
Там соловей зайшовся в щебетанні.
Мій побратим гіркий, закоханий в троянду,
ронив, ридаючи, мелодії весняні.
Не стало вірності і дружби на землі,
немає жодного, хто б не тонув у злі.
Хто обдарований божественним талантом,
в скупого здирщика слугує при столі.
Немає в мудрого, де голову схилити,
йому судилися печалі та жалі.
Зате невігласи , що виросли в розкошах,
Щодня купаються у золоті й сріблі.
Рядки поетові, що душу освіжають,
як ранній вітерець у юному гіллі,
Ячменю пригоряй в скупих не заслужили,
хоч будь їх автором безсмертний Санаї.
Мені на вухо так сказала вчора мудрість:
Терпи всі злигодні, великі і малі.
І завжди пам'ятай мої слова, Гафізе:
"як не впадеш у прах, то будеш на чолі".

• • •

Серце — скинія святині: для любові тихий храм.
Очі — дзеркало, щоб любо відбивалася ти там.
Я забув і сьогосвітнє, й тогосвітнєє життя:
Ти — єдина в мене пані, сам в ярмо хилюся я.
Та чи зважусь я ступнути на поріг твоїх палат,
Де й зефір не сміє віять, а побожно йде назад?!
Як колись було Меджнуну, так мені воно тепер...
Вік минає — все вмирає, цей — живе, а той помер...
На душі — скарбниця щастя, я з кохання наче цар.
Це все ти мені даруєш, це од тебе щедрий дар!

Хай твій образ, милий, гарний, не стирається з очей:
Там йому затишне місце, неприступне для людей.

• • •

"Не стало вірності..."
Не стало вірності і дружби на землі,
Немає жодного, хто б не тонув у злі.
Хто обдарований божественним талантом,
В скупого здирщика слугує при столі.
Немає в мудрого, де голову схилити,
Йому судилися печалі та жалі.
Зате невігласи, що виросли в розкошах,
Щодня купаються у золоті й сріблі...

• • •

З мого пораненого серця твої уста пили доволі.
Щоб жив я, хай у серці в тебе не гасне пам'ять хліба-солі!
Ти та перлина найчистіша, що й у небесній кущі часто
На чотках згадують зичливо про неї в ангельському колі.
Коли ти щирості не віриш, то перевір мене, благаю!
На пробі злото відрізняють від камінця, що скніє долі.
Коли Гафізові своєму на серце пробу не поставиш,
Тоді побудь із ним, дозорцю, іще день-два в земному долі!

• • •

Леготе-вітре з коханого краю!

Леготе-вітре з коханого краю!
Ой, принеси мені, щиро благаю,
Пахощів амбри з коси ароматної
Любки моєї.

Заприсягнуся я нею самою:
Все, що захочеш, ти зробиш зо мною,

Лиш принеси мені вістку од неї,
Любки моєї.

Може, й для тебе обвіяти милу
Буде важке і заказане діло? —
Ну, то привій порошинку з порога
Любки моєї!

Хто я, убогий, що пнуся до неї?!
Чи ж мені суджено щастя такеє?!
Щастя — коли вже й присниться той образ
Любки моєї.

Серце моє, що було, мов кедрина,
Гнеться-тріпочеться, наче лозина:
Мріє та згадує постать кедрову —
Любки моєї.

Мила не схоче мене й торгувати —
Цілого світу не схочу я взяти
За волосинку, що впала з головки
Любки моєї.

Бідний Гафіз! Він слуга і невольник.
Та чи бажає він, вічний бездольник,
Скинути з себе докучливе путо
Любки своєї?!